

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobce: **Tlaková plynárna Ústí nad Labem a.s.**, IČO: 44569173, se sídlem Havířská 360/100, Ústí nad Labem, zast. JUDr. Lubomírem Pánikem, advokátem, se sídlem Masarykova 1120/43, Ústí nad Labem, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o **2 473 666,11 Kč s přísl.**

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 297 333 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 14. 7. 2017 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci částku ve výši 2 176 333,11 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 14. 7. 2017 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8591 Kč k rukám právního zástupce žalobce, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 600 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu domáhá náhrady škody a nemajetkové újmy s odůvodněním, že u Okresního soudu v Ústí nad Labem byla vedena řízení pod sp. zn. 19 C 265/97, žalobce byl původním žalovaným. Jednalo se o náhradu škody způsobenou na lesních porostech činností žalovaného v částce

463 872 Kč s příslušenstvím ve výši 21 % p.a. od 6. 12. 1996 do zaplacení. Řízení bylo pravomocně ukončeno dne 28. 7. 2016, trvalo 19 let, 7 měsíců a 22 dní. Žalobce požaduje náhradu škody ve výši 1 913 662,11 Kč, žalobci bylo uloženo v původním řízení zaplatit částku 463 872 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 21 % od dne 6. 12. 1996 do zaplacení. Tento úrok z prodlení žalovanou částku několikanásobně převýšil a k datu právní moci rozsudku se jednalo o částku 1 913 662,11 Kč. Žalobce uplatňuje tuto částku jako škodu, která byla žalobci způsobena nezákonným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí. V tomto případě sice není stanovena žádná lhůta, ale dle žalobce nebyla splněna povinnost vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě, kdy toto řízení by obvykle nemělo přesahovat délku 6 let. Jednalo se o posouzení otázky vyžadující odborné znalosti, bylo třeba ustanovit znalce, na druhé straně nelze přehlédnout, že soud ustanovoval znalce opakovaně, docházelo k nepřesnému stanovování znaleckého úkolu, čímž byly způsobeny průtahy v řízení. Okresní soud v Ústí nad Labem byl řadu let nedostatečně obsazen, z tohoto důvodu byl také přetížen. Žaloba byla podána 6. 12. 1996. První jednání ve věci proběhlo až 8. 6. 2001, dne 21. 6. 2002 byl spis odeslán znalci, v průběhu let až do června 2007 byly zadávány další znalecké posudky, následně došlo k přerušení řízení dne 3. 3. 2009. Bylo vyčkáváno až do dne 19. 6. 2012, další jednání proběhlo až dne 20. 5. 2013, k vydání rozhodnutí došlo dne 25. 4. 2016. Řízení proběhlo pouze na jednom stupni soudní soustavy. Částka včetně částky úroku z prodlení byla zaplacená dne 23. 8. 2016. Žalobce dále požaduje částku 560 004 Kč jako náhradu nemajetkové újmy a to z důvodu nepřiměřené délky řízení, řízení trvalo celkem 20 let, žalobce požaduje částku 20 000 Kč za jeden rok trvání řízení, za první dva roky částku poloviční. Žalobce nijak svým přístupem nezavinil průtahy, ani celkovou délku řízení, je na místě spatřovat pochybení zásadního rázu a to zejména dlouhou dobu před nařízením prvního jednání ve věci do jeho nařízení prvního jednání. Žalobce požaduje zvýšit částku o 50 % z důvodu, že řízení proběhlo pouze v jednom stupni, existují pochybení zásadního rázu ze strany soudu a předmět řízení pro poškozeného byl zásadní.

Žalovaná k věci uvedla, že jí nebyl zapůjčen spis, vycházela z tvrzení s tím, že sporuje existenci nesprávného úředního postupu i vznik nemajetkové újmy tak, jak jsou žalobcem uplatňovány. S tím, že bez dalšího délku řízení trvajících 19 let nelze hodnotit jako nepřiměřenou, určitý průtah během řízení lze tolerovat. Sám žalobce uvádí, že řízení bylo téměř na 4 roky přerušeno kvůli vydání rozhodnutí v jiném soudním řízení. Dle popisu řízení v žalobě zřejmě byly problémy s ustanovováním znalců. Žalovaná má dále za to, že v uvedeném případě je postačujícím odškodněním konstatování porušení práva a to s ohledem na osobu žalobce, jak vyplývá z dostupných údajů v obchodním rejstříku žalobkyně je velkou akciovou společností se základním kapitálem ve výši 300 000 000 Kč. Žalovaná má za to, že nemajetková újma u takové společnosti se bez dalšího nepresumuje. Žalobce ani neprokazuje nemajetkovou újmu, kterou pociťuje celá akciová společnost včetně akcionářů. Žalobce požaduje náhradu škody, která má spočívat v tom, že za celou dobu soudního řízení nárokuje úroky k jistině. Žalovaná poukazuje na konstantní judikaturu to rozhodnutí NS ČR sp. zn. 28 Cdo 4659/09 s tím, že povinnost žalobce, která spočívala v úhradě příslušenství pohledávky, tj. úroků z prodlení je v daném případě soudem deklarovaný následek skutečnosti, že nebyla splněna platební povinnost řádně a včas. Žalobce tak nemohl utrpět tvrzenou majetkovou újmu, neboť se jedná o zákonem předvídaný následek nesplnění závazku, v tomto případě zřejmě deliktního, jehož existence byla ve sporném

nalézacím řízení na základě pravomocného rozhodnutí soudu konstatována. Z tohoto pohledu je vyloučeno, aby na povinnost dlužníka uhradit svému věřiteli úrok z prodlení, jakožto sankci za nedodržení povinnosti splnit svůj závazek řádně a včas bylo pohlíženo jako na škodu, která měla vzniknout v majetkové sféře. Povinnost zaplatit věřiteli úrok z prodlení není a nemůže být v příčinné souvislosti s délkou posuzovaného řízení, když jak je rozvedeno výše přirůstání úroku z prodlení k jistině souvisí s okolností, že dlužník svůj závazek nesplnil a nadále po určitou dobu neplní, nikoliv z délkou řízení, v němž je existence pohledávek jakožto sporná otázka řešena. K tomuto odkazuje i na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4659/2009.

Soud rozhodl bez nařízení jednání dle ust. § 115 a osř.

Soud má za prokázaný průběh řízení ze spisu Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 19 C 265/97 tak, že dne 6.12.1996 Lesy České republiky podaly žalobu proti Tlaková plynárna a.s. o částku 463 872 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 21 % ročně od podání žaloby. Dne 7. 5. 1997 usnesením na čl. 27 soud vyslovil svoji věcnou nepřislušnost, neboť žaloba byla původně podána ke Krajskému soudu v ú Ústí nad Labem. Dne 9.9.19907 byl zaplacen soudní poplatek ze strany žalobce. Následně byl vydaný platební rozkaz. Proti němu byl dne 31. 10. 1997 podaný odpor. Žalobce dne 18. 3. 1998 podává vyjádření. Dne 23. 9. 2000 JUDr. Milan Kohoutek předseda okresního soudu přiděluje spis Mgr. Martině Andělové. Dne 16. 1. 2001 soudkyně vyzývá účastníky, aby se vyjádřili k tomu, zda trvají na projednání žaloby. Dne 13. 3. 2001 potom žalobce sděluje, že na podané žalobě trvá. Na den 8. 6. 2001 bylo nařízeno jednání ve věci, to bylo odročeno na neurčito za účelem přibrání znalce z oboru životního prostředí. Dne 21. 6. 2001 soud sděluje znalce, kteří by měli být ve věci jmenováni. Dne 16. 7. 2001 žádá žalobce o to, aby si mohl prodloužit lhůtu k vyjádření ohledně znalců. Dne 1. 8. 2001 potom sděluje své nároky na znalce. Usnesením čj. 19 C 265/97-53 ze dne 4. 9. 2001 je ustanoven znalec Marek Hanuš. Dne 20. 9. 2001 byly podány námitky proti osobě znalce. Zároveň byla složena jistota a záloha na podání znaleckého posudku. Dne 8. 2. 2002 se vyjadřuje znalec k tomu, že se necítí být podjatý k podání znaleckého posudku. Dále bylo vydáno usnesení dne 13. 2. 2002, kterým Ing. Marek Hanuš není vyloučen z podání znaleckého posudku. Dne 11. 9. 2002 je doručen znalecký posudek včetně faktury. K němu se vyjadřuje dne 20. 12. 2002 žalobce. Dne 4. 4. 2003 je nařízeno jednání. To je odročeno z toho důvodu, že se předvolanému znalci nepodařilo doručit předvolání, avšak ten následně vstoupil do jednací síně. K podání znaleckého posudku byl přibrán Ing. Václav Červenka, znalec. Dne 18. 6. 2003 ve věci proběhlo jednání. Dne 28. 8. 2003 je potom přiznáno znalečné. Dne 1. 10. 2003 se dotazuje právní zástupce žalovaného na další osud řízení, neboť ve věci nebyly učiněny žádné úkony. Dne 23. 12. 2003 potom žalovaný doplnil svá tvrzení. Soud žádá dne 9. 4. 2004 o zapůjčení spisu. Dne 15. 4. 2004 právní zástupce žalovaného podává ještě doplňující tvrzení a vyjádření, soud stále žádá o spisy. Dne 7. 9. 2004 se vyjadřuje žalobce k vyjádření žalovaného. Dne 9. 12. 2004 je nově ustanoven Ing. Pavel Alexandr, CSc. jako další znalec ve věci. Dne 22. 12. 2004 jsou podány námitky proti ustanovení znalce. Je podán návrh na ustanovení dalšího znalce ze strany právního zástupce žalovaného. Dne 7. 2. 2005 jsou podány vyjádření k námitkám. Usnesením ze dne 25. 4. 2005 je znalec Ing. Pavel Alexandr CSc. zproštěn povinnosti vypracovat znalecký posudek, nově ustanoven Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti. Dne 12. 9. 2005 shora uvedený ústav uvádí, že nejsou schopni vypracovat znalecký posudek. Nově dne 2. 11. 2005 je

navrhováno ustanovení jiného znalce. Usnesením ze dne 4. 1. 2006 je Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti zproštěn povinnosti o vypracování znaleckého posudku. Nově je ustanoven Ing. Miroslav Hepil. Ten byl zproštěn podání znaleckého posudku usnesením ze dne 31. 3. 2006. Nově je ustanoven Ing. Václav Novotný. Proti tomu také vznesl žalobce námitku. Dne 26. 6. 2006 se k námitce vyjadřuje i ustanovený znalec. Usnesením ze dne 11. 4. 2007 je zproštěn Ing. Novotný a je nově ustanoven Ing. Jiří Klicpera. Spis je přidělen dne 14. 7. 2008 k vyřízení jiné soudkyni. Dne 28. 8. 2008 je soudu doručen znalecký posudek. Usnesením ze dne 3. 10. 2008 je přiznáno znalečné. Následuje nařízení jednání na den 2. 3. 2009. Jednání ve věci proběhlo, bylo přerušeno do skončení řízení OKS v Ústí nad Labem sp. zn. 14 C 188/2004. Dále byl v průběhu roku 2009 až 2011 zjišťován stav tohoto řízení. Dne 2. 1. 2013 bylo v řízení pokračováno. Jednání bylo nařízeno na den 20. 5. 2013. Jednání proběhlo dne 26. 3. 2013 a bylo odročeno na neurčito za účelem poskytnutí lhůty žalovanému k vyjádření se k dalšímu procesnímu postupu. Další jednání proběhlo dne 20. 5. 2013, bylo odročeno na neurčito za účelem přepisu magnetofonového záznamu. Dne 17. 3. 2014 potom ve věci proběhlo další jednání, bylo odročeno na neurčito za účelem vyčkání přepisu magnetofonového záznamu a k zvážení dalšího postupu. Další jednání bylo nařízeno na den 24. 11. 2014, a 1. 6. 2015. Právní zástupce žalobce požádal o odročení, jednání bylo odročeno na den 12. 10. 2015, s tím, že byli vyslechnuti znalci a jednání bylo přerušeno. S tím, že toto navrhly obě strany shodně. Jednání tak bylo odročeno. Dne 12. 10. 2015 bylo vydáno také usnesení, kterým bylo řízení přerušeno podle § 110 o.s.ř. Dne 10. 2. 2016 potom účastníci dodávají soudu informace s tím, že žalovaný obdržel vyjádření žalobce s tím, že zde nevyplývá úmysl řešit věc mimosoudně. Další jednání proběhlo dne 25. 4. 2016, na něm byl vyhlášený rozsudek, kterým byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci uvedenou částku a to včetně 21% úroku z prodlení od 6. 12. 1996. Dále žalobce zaslal specifikaci nákladů řízení. Dále došlo k prodloužení lhůty k vyhotovení rozsudku. Rozsudek potom byl vypracován a nabyl právní moci dne 28. 7. 2016.

Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (zákon), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při

stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Možnost odškodnění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., s účinností od 27. 4. 2006 (§ 31a zákona). Byl tak naplněn závazek vyplývající z č. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Podle čl. 41 Úmluvy, jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přizná Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva na vnitrostátní úroveň. Toto je obsaženo i v důvodové zprávě k čl. II zákona č. 160/2006 Sb. Z uvedených důvodů, má-li soud odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva zakotveného již Úmluvou, jeho rozhodování vychází z kritérií ustavených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, a to tak aby výklad pojmu *přiměřenosti lhůty* k projednání a rozhodnutí věci odpovídal výkladu podávanému ESLP.

Soud se tak zabýval délkou řízení ve smyslu judikatury ESLP s tím, že tato je nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň *tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení*. Soud posuzoval řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (rozsudek Soudu ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11. 10. 2005, § 36). I v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou (viz rozsudek ESLP ve věci Kubizňáková proti České republice ze dne 21.6.2005, z něž plyne, že celkovou délkou doby řízení nelze zdůvodňovat mj. opakovaným meritorním rozhodováním soudů, pokud byla rozhodnutí soudu nižší instance rušena soudy vyšších instancí pro pochybení, jenž jim byla vytýkána).

Soud má za prokázaný skutkový stav shodně s popisem průběhu řízení vedeného u OKS v Ústí nad Labem pod sp. zn. 19 C 265/97.

Z hlediska právního posouzení se soud zabýval v první řadě skutečností, zdali v řízení vedeném u OKS v Ústí nad Labem pod sp. zn. 19 C 265/97 došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v porušení práva žalobce na spravedlivý proces nevydáním rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Co se týká samotného průběhu řízení, řízení bylo zahájeno v roce 1996, bylo ukončeno v roce 2016, řízení tak celkem trvalo 20 let, proběhlo na jednom stupni soudní soustavy. V řízení proběhlo několik jednání, ve věci docházelo také k ustanovování znalců, problematika celého řízení byla dána právě jeho předmětem, kdy bylo nutné vypracování znaleckého posudku pro to, aby ve věci mohlo být pravomocně rozhodnuto. Vzhledem k obtížnosti dané problematiky potom ve věci byli ustanovováni různí znalci, kteří následně také k námitkám účastníků byli za své podání znaleckého posudku zprošťováni a byli stanovováni znalci noví. Nutné je podotknout, že ani značné množství ustanovování znalců k podání znaleckého posudku a jejich následné zprošťování však nebylo tím zásadním, což se promítlo na celkové délce řízení. Celková délka řízení byla ovlivněna zejména nejednáním ze strany soudu. Soud v daném řízení shledal několik delších průtahů, několik delších období nečinnosti, stejně tak ani nelze konstatovat, že by veškeré úkony, které byly ve věci podávány, byly úkony soudu, které by přímo vedly k rozhodnutí ve věci samé. Ve věci došlo také ke dvěma změnám obsazení soudu, i toto se podepsalo na celkové délce řízení. Soud tak byť bylo řízení na cca tři a půl roku přerušeno z důvodu vyčkání ukončení jiného soudního řízení, soud má za to, že ani toto období nemohlo nijak výrazně přispět ke skutečnosti, že celková délka řízení i bez ohledu na tuto přerušenu část, by byla přiměřená. Naopak soud dospěl k závěru, že řízení vedené po dobu 20 let před jedním stupněm soudní soustavy není řízením, které by svojí délkou bylo přiměřené. Ve věci je dán nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce soudního řízení. Soud se dále zabýval skutečností, zdali v souvislosti s touto nepřiměřenou délkou řízení žalobci vznikla nemajetková újma. Soud odkazuje na stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010 a parametry ustanovení § 31a odst. 3 zákona 82/98 Sbírky. Soud k tomuto potom uvádí, že je na místě přiznání zadostiučinění v penězích s tím, že soud vychází z částky 20 000 Kč za jeden rok trvání řízení, a to i s ohledem na extrémní délku daného řízení. Soud v tomto odkazuje i na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1320/2011. Celková délka řízení byla 19 let a 7 měsíců. Soud při přepočtu 20 000 Kč za jeden rok trvání řízení, za první dva roky částka poloviční, došel k základní částce ohledně odškodnění 371 666 Kč. Soud dále přihlédl i k situaci, že řízení bylo po stránce právní i skutkové složitější, neboť bylo nutné vypracovat větší množství znaleckých posudků, resp. ustanovit větší množství znalců, kdy k námitkám účastníků potom tito znalci byli zprošťováni povinnosti podání znaleckého posudku. Soud tak dospěl k procentuálnímu ponížení o 20 % a dospěl tak k částce 297 333 Kč. Soud neshledal, že by to byl žalobce jako původní žalovaný, kdo by přispěl k celkové délce řízení. Soud neshledal ani zvýšený význam řízení pro žalobce, jednalo se o zaplacení finanční částky. Vzhledem k osobě žalobce má soud za to, že se nejednalo ani o částku, která by byla částkou pro fungování žalobce jakkoliv zásadní. Řízení trvalo před jedním stupněm soudní soustavy, soud tak dospěl k závěru, že jiné parametry v tomto případě není na místě uplatňovat. K tomuto soud odkazuje i na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 765/2010. Soud tak dospěl k závěru, že částka 297 333 Kč je částkou, která je dostatečným zadostiučiněním pro reparaci vzniklé nemajetkové újmy.

Co se týká požadavku na náhradu majetkové škody, která měla spočívat v úrocích z prodlení, které v průběhu času k původní jistině přirostly, soud k tomuto odkazuje stejně jako žalovaná na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 4659/2009 s tím, že tvrdí-li žalobci, že utrpěl újmu tím, že mu soudem bylo uloženo zaplatit věřiteli žalovanou částku na úrocích z prodlení, je třeba příčinu vzniku této újmy spatřovat právě ve skutečnosti, že ze strany dlužníka nedošlo k řádnému včasnému splnění dluhu, nikoliv nesprávnému úřednímu postupu. K tomu také rozhodnutí **Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1421/2004** s tím, že rozhodnutí soudu je pouze rozhodnutím deklaratorním, nejedná se o rozhodnutí konstitutivní, soud pouze deklaruje skutečnost, že je to dlužník, kdo je povinen zaplatit dluh žalobci tak, jak je tento ze strany žalobce jako původního věřitele také požadován. V případě, že by došlo k zaplacení dlužné částky v čase, který byl ze strany věřitele také určen, potom by k žádnému vzniku příslušenství spočívajícího v úrocích z prodlení nedošlo a nedošlo by také ke vzniku takto žalobcem tvrzené škody. Soud tak s ohledem na stávající judikaturu konstatuje, že co se týká požadavku na zaplacení částky 1 913 662,11 Kč, zde neexistuje příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem takto tvrzené škody, neboť se v tomto případě ani o škodu nejedná.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl tak, že se jedná o dva samostatné nároky, kdy jak žalobce tak žalovaný byl úspěšný pouze v jednom z nich. Ohledně náhrady nemajetkové újmy byl co do základu úspěšný žalobce dle ust. § 142 odst. 3 osř. Soud mu přiznal náhradu nákladů řízení dle ust. § 9 odst. 4 písm. a/ vyhl. 177/96 Sb., a 3100 Kč za 1 úkon právní služby (celkem za převzetí zastoupení a podání žaloby) a 2x 300 Kč režijní paušál a DPH. Ohledně náhrady škody byla žalovaná plně úspěšná. Soud jí přiznal náhradu nákladů řízení dle ust. § 151 odst. 3 osř a 142 odst. 1 osř ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem za převzetí zastoupení a podání vyjádření.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

V Praze dne 28. listopadu 2017

JUDr. Ondřej Růžička v. r.
soudce